

подобни работи, ще благовѣе прѣдъ нашето искусство.“

Въ 12 часа Негово Височество, заобиколенъ отъ всичкитѣ офицери, седѣше въ полковия клубъ, къдѣто бѣ приготвено да стане угощението.

Разговора между Княза и офицеритѣ се въртѣше все около събитията и разнитѣ епизоди, които бѣхме прѣживѣли въ войната, къмъ които се прибавяхъ и нѣкои отъ освободителната война, въ която Негово Височество бѣ взелъ лично участие, па и командующий полка, майоръ Стояновъ бѣ отъ опълчението.

Мнозина отъ офицеритѣ се усмѣлявахъ да задаватъ въпроси на Княза и Той съ удоволствие отговаряше всѣкому и самъ се обръщаше съ питання къмъ тѣзи, които още не се усмѣлявахъ да заговорѣтъ първи съ Него. По този начинъ Той даваше да се разбере, че не е само господарь, а и другарь, който е готовъ да сподѣли мислитѣ и възгледоветѣ си и съ най младия подпоручикъ, както и съ майора—опълченецъ. Офицеритѣ поглѣщахъ всѣка Негова дума и съ очитѣ си се стараехъ да изтрѣгнатъ отъ Княза онова, което Той не успѣваше да прѣдаде съ думи.

Като изказа нѣколко проекти, които Той мислѣлъ да въведе за подобренieto на армията ни, Негово Височество каза слѣдующитѣ думи, които най много интересувахъ нашия Струмски полкъ: —„Господа, въ вашия полкъ е едничкото боево знаме, украсено съ Георгиевский кръстъ, дадено на 3-а дружина отъ този полкъ, за отличието ѝ въ Българското опълчение въ освободителната война прѣзъ 1877 год., и наистина, господа, сѣщият пов-торно въ послѣдната ни съ сѣрбитѣ война, съ свойто юначество и готовность въ самопожертву-